

houden, en daarom acht ik lapmiddelen uit den booze. Wat niet bij elkander hoort, brenge of houde men niet tezamen. Wij kunnen de leden der Mij. in drie groepen verdeelen, n.l. specialisten, huisartsen en ambtenaren. Onder de laatste groep vallen hoogleeraren, officieren van gezondheid, gemeente-artsen, scheepsartsen, assistenten, ziekenhuis- en gestichtsdokters, enz. enz.. Wanneer nu iedere groep zich zoo zelfstandig mogelijk organiseert, en in het hoofdbestuur drie leden heeft, zoodat dit wordt een soort bestuurdersbond, dan zullen de belangen van ieder het best gediend worden. De Mij. is opgericht als vakorganisatie, en blijve dat. De huisartsen moeten zich ook organiseren; daarom zou ik willen, dat zij zich samenvoegen zooals de specialisten, en dan gezamenlijk opmarcheeren. De ziektewet zal het getal huisartsen zonder fonds zeker doen inkrimpen, zoodat een organisatie van huisartsen tevens de ziekenfondsbelangen kan behartigen. Laten wij daarom spoed maken, en als de algemeene vergadering zich uitspreekt voor de C. V.-voorstellen, dan moet alles klaar zijn om ook de huisartsen-organisatie in het leven te roepen. Wie pakt dit aan?

Utrecht, 1 December 1918.

G. F. GEZELLE MEERBURG.

III.

De heer HAMAKER meent mijn voorstel tot het vinden van een convenant het beste te kunnen bestrijden door een persoonlijken aanval op mijn gestie als adviseerend lid van het hoofdbestuur in mijn functie van aanstaand lid. Ik zou daarop niet terugkomen, als hij, hoewel ook ingewijde, daarbij geen onjuiste mededeelingen had gedaan, die aan de objectiviteit van den heer HAMAKER in deze aangelegenheid doen twijfelen. In het midden latende, of het aanbeveling verdient, het vertrouwelijk karakter der hoofdbestuurvergaderingen te verbreken door daaruit dergelijke mededeelingen te doen, kan toch zeker de eisch gesteld worden, dat die mededeelingen juist zijn. Nu dit niet het geval is, moet ik mij daartegen wel verweren door ook uit de school te klappen.

Ten onrechte doet de heer HAMAKER het voorkomen, alsof hij in de laatste hoofdbestuurvergadering van 12 October j.l. een bemiddelingsvoorstel had ingediend, waartegen mijn adviseerende stem werd uitgebracht. Immers dit voorstel behelsde alleen, dat het hoofdbestuur zijn voorstellen zou terugnemen en zich zou bepalen tot een, zoo mogelijk gunstig, praeadvies op de voorstellen der C. V.; wat nu niet bepaald een bemiddelingsvoorstel kon genoemd worden!

Daarentegen zijn door mij in diezelfde hoofdbestuurvergadering reeds dezelfde denkbeelden naar voren gebracht, als door mij in het *Tijdschrift* van 16 November zijn uitgewerkt, en hebben daar een ampele bespreking uitgelokt. Toen was er evenwel niet meer *volop tijd*, zooals de heer HAMAKER wil doen gelooven. Mede door de schuld van de C. V. ontbrak de tijd tot nadere overleggingen; publicatie der voorstellen kon niet langer worden uitgesteld, wilde het nog mogelijk zijn, ze vóór het einde van het jaar in een buitengewone vergadering te behandelen. Daarom adviseerde ik inderdaad tot publicatie der voorstellen zoowel van hoofdbestuur als van C. V.; maar sprak de hoop uit, dat in het tijdsverloop tot aan de algemeene vergadering er nog gelegenheid zou worden gevonden partijen tot elkaar te brengen. En daartoe trachtte ik door mijn stuk van 16 November een steentje bij te dragen.

Arnhem, 2 December 1918.

P. RIBBIUS.

SOCIAAL-GENEESKUNDIGE HERVORMINGEN.

I.

Zonder twijfel zullen tal van collegae instemming betuigd hebben met inhoud en strekking van het voortreffelijke artikel van collega WORTMAN op bldz. 1675 van dit *Tijdschrift*. Maar wil er eenige kans bestaan, dat de lange reeks aanklachten gehoord wordt ter plaatse, waar zulks behoort, dan dienen duizendtallen afdrucken van deze zoo volledige lijst der tekortkomingen in ons op sociaal-geneeskundig gebied zoo